

Resebrev 21

Turkiska kusten mot Istanbul

Mars - maj 2003

Vi hade nästan glömt av hur det var. Vi vaknar av att solen blänker oss i ögonen och värmen rullar in i skylight. Vi kliver försiktigt ur kojen och ut i solen. Vi glider ned i det kristallklara varma vattnet, doppar huvudet och simmar runt en stund. Kaffepannan signalerar med ett visslande att frukosten är på gång. Biminin skyler oss från den direkta solen och vi avnjuter frukosten samtidigt som vi tysta betraktar ankarviken och sceneriet runt omkring oss. Sedan börjar dagens planering, skall vi ligga kvar eller skall vi gå vidare och i så fall vart. Vi fattar ett beslut, här är det fint vi stannar en dag till. Vi ligger i ett litet innanhav Kekova Road och livet är gynnsamt mot oss.

Mr Busch och Mr Saddam tillhör inte våra favoriter för tack vare dem blev EMYR-Rallyt inställt. Man gjorde en förkortad version med bara Cypern och Turkiet och tog bort Syrien, Egypten, Libanon och Israel varför vi hoppade av. Nu har vi bestämt oss för Svarta Havet och har satt resplanen till Ukraina, Rumänien och Bulgarien. Vi seglar så sakteliga norrut längs den turkiska kusten, genom Dardanellerna, Marmarasjön och till Istanbul. Vi kommer att vara i Svarta Havet juli och augusti och därefter segla tillbaka till Kemer där vi kommer att lägga Hokus Pokus. Den nittonde oktober flyger vi till Gibraltar för att därifrån segla till Västindien med en amerikansk båt som heter Linnea. Walter och Gail har köpt en Amel 53' i Frankrike, dom övervintrade i Kemer. Walter frågade oss om vi hade lust att hjälpa honom att segla med vilket vi tackade ja till. Vi kommer sedan att segla med dem några veckor bland de Karibiska öarna. När vi har tröttnat på detta flyger vi till Florida och ser oss omkring, sedan hyr vi en bil och kör kustvägen upp till Virginia och hälsar på ett amerikanskt par som vi seglade tillsammans med i Portugal. Efter det kör vi till New York och sedan hem till Hokus Pokus i Kemer. Nu ställer vi våra förhoppningar till fair winds och att inget hakar upp sig på vägen.

På min födelsedag den 7 april vann jag en miljon lira på vad. Västra Frölunda vann SM Guld och Ann-Marie i Sanna förlorade. Aktiviteterna pågick in i det sista i Kemer samtidigt som båtarna seglade iväg den ena efter den andra. Kemer Net kommer att fortsätta hela sommaren men nu via kortvågsradio, det är ett trevligt sätt att kommunicera med varandra, ge och få tips dit man skall och sannolikheten är stor att någon annan redan har varit där. Klockan nio på morgonen ropar Ron på Gladys of Guernsey upp på 8188 kHz och den som har något att säga gör det och berättar var han befinner sig. Medelhavskanalen är på 8122 kHz. Flera båtar seglar till Adriatiska Havet och sedan upp till Venedig, några runt de grekiska öarna och några upp till Istanbul och några Svarta Havet. Till vintern kommer många att återvända till Kemer.

Den femtonde april hyrde vi några stycken en minibuss och åkte till Kas och hyrde en gulett som tog oss över till den grekiska ön Megisti. Vi behövde förnya våra 90 dagar och var därför tvungna att åka ur landet och stämpla ut för att sedan stämpla in i Turkiet igen. Att segla med egen båt medför en massa krångel och kostnader med cruising permits varför vi valde detta färd sätt. I Grekland handlade vi bland annat fläskkotletter, kaviar, vin och lite annat lättstuvat. Vädret var mycket fint och vi hade en trevlig dag.

Den 22 april klockan 07.46 svensk tid fick vår dotter Camilla en dotter. Hon skall heta Ida. Det var barnbarn nummer 6 och hon vägde 3505 gram och mätte 51 cm och hon är blond.

Den 28 april klockan 08.30 avseglade vi från Kemer. När vi kastade loss började det tuta och hela vägen ur hamnen tutade båtarna och besättningarna vinkade. Det var lite svårt att lämna för vi hade haft så roligt och lärt känna så många nya vänner. Solen sken men det var ingen vind. En bit utanför piren stängde jag av motorn och vi offrade 30 minuter på bad. Vi gick 56 nm och var framme i Kekova Road halvsex. Vi droppade ankaret på 5 m och det var stilla. Vi åt grillad kyckling med hyvlade potatis till middag. Före middagen tog vi ett härligt bad. Vi noterade att Rascal of Rhu låg längre in i viken.

Nästa dag körde vi med Filiokus till The Sunken City och såg lite rester av staden under vattnet och på strandslutningen. Sedan fortsatte vi över viken till Kale Köy och gick/klättrade upp till den gamla bysantinska borgen. Här uppe i borgen fick vi en vidunderlig utsikt över omgivningen. När vi kom tillbaka till Hokus Pokus kom Vision in i viken, dom körde fram till oss och bjöd oss ombord på drink tillsammans med Rascal of Rhu och vi bestämde att vi skulle äta middag tillsammans på en av restaurangerna i viken. Det finns två stycken, den ena ägs av Ibrahim och den andra av Hasan. Vi har läst i Ebbe Gustavsson bok "I antikens färvatten" att Hasan erbjöd honom ett antal kameler för hans dotter. Vi gick till Ibrahim för han hade bäst mat enligt Tary. Medan vi satt och åt kom Gry in i viken. När vi skulle lämna restaurangen frågade Ibrahim vilka båtar vi har för han lovade oss att gratis leverera nybakat bröd till frukost.

Mycket riktigt, när vi vaknade låg det ett färskt bröd på däck. Vi belönades återigen med en underbar morgon. Temperaturen i vattnet var 21 grader. Efter frukost lättade vi ankar och körde med motor 56 nm till Karacaören som är ett av våra favoritställen. Vi fick en boj av restaurangen och låg här och njöt i kvällssolen. En av restaurangkillarna fiskade och han hade fått upp nio stycken Murenor. Dom såg inte snälla ut och var inte heller ätliga så dom gav dem till hundarna. Vi var ensamma denna kväll vilket var skönt som omväxling. Vi besökte restaurangen och fick som vanligt god mat och ägarens son spelade numera på fiolen. Nu när vi varit så länge i Turkiet har vi blivit mer kräsna på priserna och bestämde oss för att detta var sista gången på ett tag som vi besöker denna restaurang trots charmen, maten och fiolspelet.

Vi seglade vidare till Kapi Creek och här stötte vi återigen på Vision och Rascal of Rhu. På kortvågsradion fick vi kontakt med Independence och Second Life som båda låg i Göceck. På kvällen blev det återigen samkväm. Nu känner vi så många båtar så det går inte att segla någonstans utan att det poppar upp någon båt som vi känner.

När vi var här i höstas träffade vi på en turk och hans fru som knyter mattor. Vi gick upp på ön och hälsade på dem. När vi hade blivit bjudna på te kokt på färsk salvia och sittande på mattor på golvet började vi diskutera mattköp. Vi beställde en liten matta med Hokus Pokus i mönstret samt 3 mattor till. Den beställda mattan skall vi hämta på återvägen i september. Båtar från Kemer dök upp den ena efter den andra och det blev många glada skratt i båtarna. På kortvågsradion aviserade Tary att Frank fyllde år och alla var välkomna på kvällen till Vision på kalas. Dom skulle stå för grillat kött och alla skulle ta med sig någon att äta till (pot lock) såsom sallad etc. och en flaska vin. Vision är en 53' katamaran och det behövdes för vi blev 24 personer av 8 nationaliteter. Det stora bordet blev överfyllt av rätter. Det äts och det dracks till långt in på natten. Vi efterlämnade en försvarlig mängd med tomma vinflaskor när vi liksom de övriga gästerna rodde bort i natten.

Nästa morgon gjorde jag en lång utflykt med Filiokus till Göcek för att komplettera förråden. Det var motvind dit så det blev lite blött men jag tänkte att nu har jag medvind tillbaka. Efter

att ha handlat och vänt tillbaka till stranden märkte jag att vinden hade både ökat kraftigt och vänt helt om. Allt inklusive ett nytt sjökort var dock invirat i plastpåsar så det blev att studsa på vågorna tillbaka igen.

Sanna (Lars-Göran och Ann-Marie) hade hakat på och vi seglade med dem i ett par veckor. Vi fortsatte seglatsen och nästa anhalt blev Eckencik där vi bjöd dem ombord på middag. Det var en fin lugn och varm kväll. Nästa dag besökte vi den fina restaurangen som ligger högt belägen i viken med en fin utsikt och mycket bra mat. Vi seglade vidare till Marmaris Yacht Club och tog därifrån en dolmus in till Marmaris där vi strövade omkring och fick kompletterat med lite sjökort som vi saknade upp till Dardanellerna. Vi låg kvar ett par dygn. Återigen träffade vi på båtar vi känner och vi åt alla en gemensam middag i marinan. Det var Vision, Forqus, Rythm, Rascal of Rhu, Sanna och Hokus Pokus.

Färden gick vidare till Serce Limani där vi tog varsin boj tillhörande en restaurang och med lina iland på grund av fallvindarna. Utanför viken var det lugnt men ibland kom några ordentliga fallvindar inne i viken. Restaurangerna lägger ut bojar i vikarna men kräver inte att man skall besöka dem, ändå brukar man få hjälp med att förtöja och ibland plockar dom även upp sopor. Vidare seglade vi till Bozburun där vi ankrade upp i en liten vik bredvid. Vi tog Filiokus in till byn där vi traskade runt i värmen. Promenaden blev inte så lång och en kall öl under ett parasoll hägrade och så fick det bli. Vi hörde på finalen mellan Canada och Sverige på kortvågsradion och sedan blev det tyst i båtarna. Det är skönt att färdas på dagarna för det blir inte så hett, vinden svalkar gott och när vi har lust seglar vi upp i vinden och svalkar oss i havet. Nästa etapp blev till Orhaniye där vi hittade en fin ankringsplats bakom en liten ö i viken. Här hade vi en fin utsikt över viken med restauranger och andra ankarliggare. Det går ut en smal sandrevel på ett par hundra meter från en restaurang. Det påminner om Skagens nordspets. Den yttersta hälften ligger cirka 20 centimeter under vattenytan och det såg roligt ut när folk promenerade ute i vattnet. På båda sidorna var det djupt.

I Datca ankrade vi upp i den lilla hamnbassängen. Sanna hade varit här förut och dom hade hittat en bra slaktare. Vi tog gummibåtarna iland och promenerade runt och handlade mat. Hos slaktaren köpte vi en hel oxfilé för vi fick inte köpa delar av den. Priset var mycket bra så vi slog till fastän filén var väl stor. Vi hade bestämt att äta Coeur de Filet tillsammans och att dela på resterande kött. Ulla köpte ett par små fina keramikskålar. Jag gjorde middagen och den smakade underbart gott. Filén var mycket fin. Vi åt alla jätteportioner och ändå hade vi bara tagit mindre än hälften. Till maten fuktade vi våra strupar med ett gott vin, av vår halva kött fick vi ut ytterligare tre middagar.

Att passera Bodrum ville vi inte så det fick bli Marina. Priset var 45 miljoner per natt och då ingick el och vatten. Marinan var mycket fin och välordnad. Den övriga hamnen var fullsmockad med guletter. Det är en sorglig syn att se alla vid kaj. Turisterna lyser med sin frånvaro och butiksägarna är hysteriskt angelägna av att sälja sina varor. Det är lätt att pruta och mer än 50 procent behöver man inte betala om man som vi lärt oss tekniken. Ulla har blivit stenhård i förhandlingar. Bodrum är ett trevligt ställe att besöka och inseglingen mycket fin. Mitt i hamnen ligger en gammal fästning. Gamla stan är mysig och där är livligt på kvällarna då där finns massor med affärer och restauranger. Nästa ställe blev Kuruerik Limani blev en fin liten vik där vi droppade ankaret mitt i. Det var en rund vik med en smal öppning. I viken låg en semesteranläggning, sommarhus och en stängd restaurang. Allt var i fint skick men det var helt öde. Vi såg endast ett par människor, troligen fastighetskötare. Vi fick reda på att det endast var turkar som hade sina sommarställen här och att det inte kom folk förrän skolorna slutat. Det såg nästan skrämmande ut, annars var viken en liten pärla.

Ibland blir man sugen på vissa saker som inte finns i Turkiet, fläskkött såsom kotletter och bacon, bra vin (importerat är dyrt), vissa konserver som bläckfisk och ett annat sortiment av matvaror. Vi bestämde oss för att segla över till Grekland. Kursen sattes mot Samos och Pithagorion. Utanför kusten bytte vi ut den turkiska gästflaggan till en grekisk. Vi ankrade upp utanför hamnen och låtsades som ingenting. Vi tog Filiokus in i hamnen och gjorde en ordentlig proviantökning. Jajja, Pela och Nueva låg i hamnen och vi åt en gemensam middag på en liten bakgata en bit från hamnen där priserna är bättre och maten godare. Sanna och Hokus Pokus tillbringade natten på grekiskt vatten varefter vi återvände till Turkiet igen utan missöden. Nu bar det av till Kusadasi. Det blev motorgång i stiltje med många bad efter vägen. Vi gjorde vatten tills tanken var full och vi gick in i marinan vid kvällstid. Här liksom i andra marinor var det gott om plats. Senare kom Nueva, Jajja och Pela också in i hamnen och vi var nu 6 svenska båtar inklusive Sanna, Hokus Pokus och en annan svensk båt. I Marinan finns en swimmingpool där vi låg och latade oss. En morgon beställde vi frukost vid poolkanten och vi låg alla svenskar och lekte turister. Samma dag som vi lämnade kom Eldfågeln från Kungälv in i hamnen.

Lars-Göran, Ann-Marie, Ulla och jag tog en dolmus in till ett torg där vi bytte till en annan dolmus som förde oss till Efesos. Att åka dolmus är ett kapitel för sig. Det är ett kooperativ som driver trafiken och chaufförerna äger dom små bussarna. Man bara vinkar så stannar bussen och man kliver ombord varefter dolmussen genast kör igen. Pengarna går från hand till hand fram till chauffören som skickar växel tillbaka. Om han inte har växel hjälper passagerarna till. När man vill stiga av ropar man till och han stannar. Vi blev avsläppta ute på landsvägen vid en taxistation. En taxichaufför förklarade för oss att han kunde köra oss till ingången på Efesos, vi hade kommit nästan fram till utgången. Att gå omvänt var jobbigt för det var uppförslut hela vägen vilket vi kom ihåg sedan vi var där 1996. Dolmussen tillbaka gick från där vi klivit av. Vi åkte med taxin som var en cheva årsmodell 1955. Det var en fröjd att åka med denna bil, vi flöt fram på vägen. Efesos är något alldeles extra och man riktigt känner sig vara tillbaka i Romartiden, mycket är välbevarat till och med en mosaikgata där alla stenarna och det mesta av färgen är kvar.

Vi hade boultourneringar med killarna mot tjejerna. Det var ojämnt antal och jag kom med sist för dom andra hade spelat i Kemer. Jag blev med tjejerna. Tjejlaget hade nästan alltid fått stryk varför dom hela tiden blivit tråkade. Lyckan vände för grabbarna för nu vann tjejlaget och detta under tre turneringar under den kommande veckan, utklassning! Jag blev erbjuden att komma med i grabblaget men vi kom aldrig överens om övergångssumman och sedan skingrades båtarna åt olika håll. Vi fortsatte till ankarviken Gökkovar Limani och förtöjde med långa linor iland. Inne i viken fanns en fiskeodling och vi köpte alla fisk. Jag tillredde en fisksoppa med buljong gjord på fiskrenset. Soppan spetsades med vitt vin och musslor och blev mycket god. Nästa dag tilltog vinden och ankarbotten höll inte så vi gick till Sigacik. Här förtöjde vi längs kajen. Det var marknadsdag i byn intill så vi tog en dolmus dit. Det var en stor marknad med massor av fräscha grönsaker. Efter att ha handlat det vi skulle gick vi till en frisör och förhandlade fram ett pris (6 milj = 30 kronor). Vi tog en gemensam fika och sedan dolmussen tillbaka igen. På natten regnade det. Det hade inte regnat sedan påsk så vi klagade inte. Via hamnchefen som är Medelhavsseglarnas ombud framförhandlades ett bra pris på en dolmus som skulle köra oss (nio st) till och från Izmir. Chauffören var ledig under dagen. Vi fick en fin fast varm dag i Izmir och vi promenerade i basarerna. Vi kompletterade våra kryddförråd och åt sedan Kebab på en liten restaurang. Sanna och Nueva köpte mattor. Izmir är en stad på 2 350 000 invånare så vi hann inte se allt och träffa alla. Vi blev kvar några dagar i Sigacik på grund av vädret men vi nyttjade tiden med boul och promenader i

omgivningen. Det finns en mycket gammal by innanför murarna. Det hade varit jordbävning tidigare i år varför den nybyggda kajen och flera hus var skadade. Vi såg många som bodde i militärtält både här och på vägen till Izmir troligen familjer drabbade av jordskalv.

När vädret blev bättre fortsatte vi alla till Nerkis Limani där vi ankrade på svaj. På kvällen grillade vi tillsammans på stranden. Nästa dag vände Sanna söderut och vi andra fortsatte norrut och fick en fin segling till Cesme. Position N 38 19 257, E 26 18 111.
Det är nu den 30 maj, klockan är 15.22 och vi skall vi gå ombord på Eldfågeln och dricka kaffe.

Med seglarhälsningar

Ulla & Mats Wångdahl